

LUCA CRIPPA in
MAURIZIO ONNIS

Deklica ^{iz} Kijeva

Slovenski prevod
ANDREJ TURK

salve

Uvod

Tiger se je v svoji kletki počutil še bolj utesnjeno kot sicer. Odkar je eksplozija uničila njegovo sprehajalno pot vzdolž jarka, se je nemirno vrtel v krogu in v snegu puščal odtise šap. Njegovo zamolklo rjojenje, ki je spominjalo na hrumenje iz zemeljskih globin, se je mešalo z zavijanjem siren.

Ena od raket je zadela kletko z divjimi gosmi v ptičjem paviljonu, ki je bil eden najlepših v Evropi. Ob stenah stavbe so ležali ostanki kasetnih bomb. Med bombardiranjem se je skotil ozelotov mladič, nedolgo za njim pa nosorogov, ki so ga poimenovali »Kijev«.

Svetovno znani Mikolajevski živalski vrt je moral štiri tedne prej zaradi vojnih razmer prvič v sto dvajsetih letih obstoja zapreti svoja vrata.

Čeprav je v njem živelo vsaj dvesto vrst z rdečega seznama živali, ki jim grozi izumrtje, njihova preselitev ni prišla v poštev. Živalski vrt ni imel sredstev za organizacijo prevoza tolikšnega števila živali. A tudi če bi jih imel, bi bilo njihovo potovanje po edini cesti do Odese, ki je bila polna beguncev, zelo tvegano. Zaradi mraza, ki kljub skorajšnji pomladi ni popuščal, bi sloni, žirafe, povodni konji in druge živali med prevozom lahko poginile.

Živali so zaman čakale na Noetovo barko. Bile so prepuščene požrtvovalnim skrbnikom, ki so kljub vsakodnevnim zračnim napadom in raketiranju vztrajali v mestu skupaj z družinskimi člani.

Še bolj nevarno je bilo v Harkovu, petsto kilometrov vzhodno od ukrajinske prestolnice. V tamkajšnjem Feldmano-

vem živalskem vrtu sta bila med bombardiranjem ubita oskrbnika, ki sta hranila živali. Ubitih ali ranjenih je bilo tudi veliko živali: opic, divjih mačk in koz, damjakov, kengurujev, ježevcev, rakunov in ptic. Še več pa se jih je skozi porušene ograde razbežalo na vse strani. Pobegli jeleni in losi so tavalili po okoliških gozdovih in se izogibali minometnim napadom. Volkovi so pretresljivo zavijali skupaj s sirenami. Neki fant je srečal enega od njih, ki je med smetmi brskal za hrano. Prestrašeno sta si zrla iz oči v oči in se čudila ponorelemu svetu.

Prvi del
VOJNA

1

*Spančka trudno zehata,
drug drugega sprašujeta:
»Koga naj uspavava,
da si odpočijeva?«*

*Ko zaslišita otroka,
ki v posteljici joka,
ga v sen zazibljeta,
skupaj z njim zadremata.*

Polino je med petjem uspavanke stisnilo v grlu, da jo je le s težavo dokončala. Hčerki pred spanjem že dolgo ni več pela, ker se ji je pri desetih letih zdela za to prevelika. A zdaj se je vse spremenilo.

Ko je tisto popoldne po službi prišla ponjo v šolo, jo je ta čakala pred vrati. Ura je bila pet in se je že mračilo. Med vožnjo domov je bila tako zatopljena v lastne misli, da sploh ni opazila hčerine nenavadne molčečnosti. Ta ji je običajno na dolgo in široko pripovedovala, kaj se je tisti dan dogajalo v razredu. A tokrat je Alisa vso pot molče zrla v mimoidoče, ki so se na videz brezskrbno sprehajali po pločniku.

Da nekaj ni v redu, je Polina ugotovila šele, ko sta se ustavili pred domačim blokom in izstopili iz avta. Iz torbice je izbrskala ključe od vhodnih vrat, jih odklenila in s pritiskom na gumb poklicala dvigalo. Vstopili sta vanj. Ko sta se dvigali proti šestemu nadstropju, je hčerko previdno vprašala, ali se

je v šoli zgodilo kaj nenavadnega. Alisa je vidno vznemirjena odgovorila:

»Da, učiteljica je med poukom kar nenadoma začela jokati!«

Mama ni želela vrtati naprej za vzrokom učiteljčinih solz, čeprav se ji je dozdevalo, da ga pozna. Ko sta prišli do domačih vrat, je hčerki diplomatsko rekla:

»Prepričana sem, da se je učiteljica kmalu potolažila!«

Alisa je mamo začudeno pogledala:

»Res je! Obrisala si je solze, se nam nasmehnila, kot da se ni nič zgodilo, in nadaljevala pouk. Kako si to vedela, mami?«

»Ker jo dobro poznam.«

Vstopili sta v stanovanje. A že po nekaj besedah je Alisa umolknila in začela brskati po svojem pametnem telefonu. Očitno jo je nekaj zelo skrbelo.

»Presneti internet!« je pomislila Polina, nejevoljna, ker hčerke ni mogla obvarovati pred njegovimi slabimi vplivi.

Preden je Alisa odšla v svojo sobo, je še dodala: »Učiteljica nam je rekla, da se otroci nimamo česa bati, dokler imamo ob sebi starše.«

»Prav je povedala,« je pritrdila mama.

Alisa pa se je usedla za svojo pisalno mizo in začela pisati domačo nalogo ter se pripravljati na spraševanje iz zgodovine, ki jo je čakalo naslednjega dne.